

ОДИН

Мертвий погляд, адже так кажуть? Мертвий, скляний, порожній. Тепер мертві очі були її вірними супутниками, усюди супроводжували її, завжди лишалися у полі зору. Вони ховалися в глибині свідомості й увижалися, аж поки вона не засинала. Його мертві очі. Такі самі, як у мить, коли він перетнув межу між життям і смертю. Вона бачила їх у випадкових поглядах і в глибоких тінях, а іноді навіть у дзеркалі, в обрамленні свого обличчя.

От і зараз Піп їх бачила — вони дивилися просто на неї. Мертві очі мертвого голуба, розпростертого на під'їзній доріжці. Скляні й порожні. Єдиною іскринкою життя в них було відображення її рухів, коли дівчина присіла навпочіпки й схилилася до пташки. Не для того, щоб торкнутися, — просто хотіла подивитися на неї зблизька.

— Готова, Папужко? — пролунав за спиною батьків голос. Піп смикнулася від гучного ляскання, з яким він зачинив двері, — десь у відлунні того звуку ховався постріл. Ще один супутник Піп.

— Т-так, — оговтуючись сказала дівчина. «Дихай, просто дихай, і це минеться», — і підвелася. — Дивись, мертвий голуб, — вона показала на птаха пальцем, хоча його неможливо було не помітити.

Тато й собі присів навпочіпки і примружився. Темна шкіра навколо його очей вкрилася зморшками, як і його брюки у бездоганному костюмі-трійці. А тоді обличчям промайнула така знайома зміна: ось зараз він скаже щось смішне й безглузде, на кшталт...

— Отже, на вечерю голубиний пиріг?

Так, наче за сигналом. Тепер щодруге речення було жартом, наче він з усіх сил намагався витягнути з неї усмішку. Піп поступилася й дала йому те, чого він хотів.

— З пацючим пюре? — запитала вона бадьоро, нарешті відірвавши погляд від мертвих пташиних очей і поправляючи на спині наплічник мідного кольору.

— Ха! — тато просяяв і поплескав її по плечі. — Смертовбивчий жарт, гідний моєї доні, — ще одна знайома зміна на його обличчі, коли він усвідомив, що сказав, і осягнув усі відтінки значень, які сховалися в невдало підібраному слові. Піп більше не могла втекти від смерті. Навіть цього сонячного серпневого ранку, в цілковитій безпеці, поруч із батьком. Тепер це стало сенсом її життя.

Тато струсив із себе ніяковість — це почуття ніколи не липнуло до нього надовго — і кивнув на машину.

— Ну ж бо, сьогодні не можна спізнюватися.

— Ага, — погодилася Піп, прочинила дверцята й сіла, не знаючи, що ще сказати, — її думки залишилися десь поруч із тим мертвим голубом.

Стямилася вона лише на парковці Літл-Кілтонської залізничної станції, яка аж кишіла людьми; сонце зблискувало на струнких боках ранкових потягів.

Батько зітхнув.

— Ой, той тюбик на «порше» знову зайняв моє місце, — «тюбик» — ще одне слово, якого Піп ненароком навчила тата, а потім шкодувала про це мільйон разів.

Єдині вільні паркувальні місця були в глибині майданчика, біля металевої сітчастої огорожі, куди не сягали камери спостереження. Старе хлібне місце Гові Боверса. Гроші в одній кишені, крихітні паперові пакетики в іншій. І перш ніж Піп встигла якось цьому запобігти, клацання

відстебнутого паска безпеки змінилося стуком черевиків Стенлі Форбса по бетоні. Була ніч. Гові Боверс не у в'язниці, а ось тут, неподалік, у помаранчевому сяйві ліхтарів, що перетворювали його очі на чорні провалля. Стенлі підходить до нього, обмінює конверт із грошима на своє життя, на свою таємницю. А коли повертається до Піп, кидаючи на неї мертвий погляд, у його тілі зяють шість дірок, з яких на сорочку й на бетон хлюпає криваве місиво, якимось чином потрапляючи їй на руки. Її долоні всі червоні від крові й...

— Ідеш, Папужко? — тато притримує для неї дверцята.

— Іду, — відповіла Піп, витираючи руки об свої найпрезентабельніші штани.

Потяг до лондонського Мерілебона був набитий по саму зав'язку. Їм довелося стояти пліч-о-пліч з іншими пасажирами, ніяково всміхаючись навсібіч, щоб щоразу не перепрощувати за випадкові штурхани. За металеву перекладину трималося забагато рук, тож Піп, щоб встояти, схопилася за згин татового ліктя. Якби ж це допомагало!

У тому потязі вона двічі впізнала Чарлі Гріна. Вперше — в потилиці якогось чоловіка, перш ніж він повернув голову, вмощуючись зручніше зі своїм журналом «Метро». Вдруге — в чоловіку, що чекав на платформі, притискаючи до себе пістолет. Коли він зайшов у вагон, його обличчя змінилося, втратило подібність із Чарлі, а пістолет виявився парасолькою.

Відтоді минуло вже чотири місяці, а його пошуки досі тривають. Вісім тижнів тому його дружина, Флора, сама прийшла до відділку в Гастінгсі. Вочевидь, тікаючи, вони якось загубили одне одного. Флора не знала, де її чоловік, хоч інтернетом блукали чутки, що він примудрився вислизнути до Франції. Піп шукала його не тому, що прагнула, щоб його спіймали, а тому, що хотіла, щоб його знайшли.

Відмінність для неї була колосальною; тож все не могло бути як раніше.

Батько впіймав її погляд.

— Хвилюєшся через зустріч? — запитав він, перекикуючи вищання коліс потяга, що пригальмовував, в'їжджаючи в Мерілебон. — Усе буде добре. Просто уважно слухай Роджера, гаразд? Він чудовий юрист, собаку на цьому з'їв.

Роджер Тернер був соліситором у татовій фірмі та вочевидь знався на справах про дифамацію. Уже за кілька хвилин вони зустрілися — Тернер чекав їх біля старої будівлі з червоної цегли, у якій містився бізнесовий центр. Там була заброньована кімната для зустрічі.

— Привіт, Піп, — сказав Роджер, простягаючи їй руку. Піп похапцем перевірила, чи немає на її пальцях крові, і лише тоді поручкалася. — Як вихідні, Вікторе?

— Чудово! Дякую, Роджере. Лишилося дещо смачненьке на обід, тож і понеділок буде незлецьким.

— Тоді вперед? Ти готова? — запитав Роджер дівчину, глипнувши на годинник. В іншій руці він стискав блискучий дипломат.

Піп кивнула.

Її долоні знову стали липкими, але це був піт. Просто піт.

— Усе буде добре, любя, — сказав тато, поправляючи їй комірець.

— Так, я вже тисячу разів був посередником у подібних справах, — широко всміхнувся Роджер, пригладжуючи сиве волосся. — Не варто хвилюватися.

— Зателефонуй мені опісля, — схилився до її вуха тато, а потім поцілував у маківку. — Побачимося ввечері вдома. Роджере, зустрінемося в офісі.

— Так, до зустрічі, Вікторе. Прошу, Піп.

Кімната 4Е була на найвищому поверсі. Піп запропонувала піднятися по сходах, бо коли її серце калатало в грудях через це, то тоді воно не могло гехати з жодної іншої причини. Принаймні так вона пояснювала це собі, і саме тому взяла за звичку бігати щоразу, коли у грудях щось починало стискати. Бігати, аж поки біль не стане фізичним.

Коли вони піднялися на потрібний поверх, Роджер сопів і відставав від неї на кілька сходинок. У коридорі біля кімнати 4Е на них уже чекав чоловік у стильному костюмі. Всміхнувся, щойно їх побачив.

— О, ви, мабуть, Піппа Фіц-Амобі, — сказав він. Ще одна простягнута рука, ще один квапливий погляд — ні, крові немає. — А ви її консультант, Роджер Тернер? Я Хассан Башир, сьогодні буду вашим незалежним посередником.

Він усміхнувся і поправив окуляри на вузькому носі. Цей чоловік здався Піп доброзичливим і аж бринів ентузіазмом. Їй не хотілося псувати йому день, але іншого виходу не було.

— Приємно познайомитися, — сказала вона, прокашлявшись.

— Мені теж, — чоловік зненацька плеснув у долоні, що Піп аж підскочила. — Ваші опоненти чекають, усе готово. Якщо у вас немає запитань, — він зиркнув на Роджера, — гадаю, можна починати.

— Так. Починаймо, — Роджер обійшов Піп спритним кроком, щоб зайти у кімнату першим, а Хассан пірнув убік, прочиняючи для них двері 4Е. Усередині було тихо. Роджер зайшов до кімнати, вдячно кивнувши Хассанові. Тепер черга Піп. Вона набрала повні груди повітря, розправила плечі, а тоді видихнула кризь зіцілені зуби:

— Готова.

Перше, що вона побачила, було його обличчя. Він сидів по той бік довгого столу. Гострі, скошені вилиці, розкошлане, абияк прибране назад біляве волосся. Він здійняв на неї очі. У його погляді чигало щось темне й глузливе.

Макс Гастінгс.

Два

Ноги Піп задерев'яніли. Вона не наказувала їм зупинитися — то було якесь первісне й мовчазне внутрішнє розуміння: навіть на такій відстані вона заблизько до нього.

— Прошу, Піп, — сказав Роджер, відсовуючи стілець навпроти Макса й жестом запрошуючи її сідати. Навпроти Роджера сидів Крістофер Еппс — той самий юрист, що був адвокатом Макса в суді. Востаннє Піп розмовляла з цим чоловіком, коли давала свідчення. Тоді вона була в цьому самому костюмі, а він уривчастим гавкотом, що слугував йому як голос, напосідався на неї. Його вона теж зневажала, але те відчуття губилося, тонуло в палкій ненависті, яку Піп відчувала до людини, що сиділа навпроти. Їх розділяв лише стіл.

— Гарзд, вітаю всіх, — сказав Хассан жваво, займаючи чільне місце між групами опонентів. — Перш ніж ми почнемо, маю озвучити деякі формальності. Роль посередника означає, що я всіляко намагатимуся допомогти вам дійти згоди й ухвалити рішення, яке влаштує обидві сторони. Мій єдиний інтерес у цій справі — щоб усі вийшли з цієї кімнати задоволеними, гарзд?

Отже, атмосфери, що панувала в приміщенні, Хассан явно не відчув.

— Мета посередника — уникнути судової тяганини. Судовий процес — це море клопотів і витрачених грошей для обох сторін, тож завжди варто спробувати досягнути згоди ще до подання позову, — він широко всміхнувся спершу до Піп і Тернера, а тоді — до Макса та його юриста. Ретельно відміряна, однакова порція усмішки для всіх.

— Якщо нам не вдасться дійти згоди, містер Гастінгс і його консультант збираються подати позов про дифамацію, через твіт і допис у блозі, опубліковані міс Фіц-Амобі третього травня цього року, що, на думку містера Гастінгса та його консультанта, містили неправдиву інформацію та фальшивий аудіозапис, — Хассан глянув у свої нотатки. — Містер Еппс, діючи в інтересах свого клієнта, містера Гастінгса, стверджує, що ці дописи ганьблять особу містера Гастінгса, і це вже позначилося на його психічному здоров'ї та завдало непоправної шкоди репутації, що призвело до фінансових труднощів, відшкодування яких вимагатиме містер Еппс.

Піп, тримаючи руки на колінах, так міцно стисла кулаки, що з-під шкіри проступили, наче доісторичні хребти, побілілі кісточки. Вона не мала сили сидіти й слухати це все; вона просто не знала, чи знайде в собі ті довбані сили. Але дихала й намагалася слухати, заради тата і Роджера, і цього нещасного Хассана, який застряг у кімнаті з ними.

На столі перед Максом, звісно ж, стояла його мерзена маленька пляшечка з водою. Матовий синій пластик з гумовою кришкою. Піп не вперше бачила її; вочевидь, у такому маленькому містечку, як Літл-Кілтон, було складно вийти на пробіжку, щоб тебе не побачила половина жителів. То вона майже звикла бачити Макса на пробіжці, наче він робив це навмисно. Завжди зі своєю довбаною пляшечкою.

Макс помітив, що Піп дивиться на його пляшку. Потягнувся по неї, клацнув язичком, звільняючи носик, і, гучно відсorbнувши води, почав полоскати нею рот. Увесь цей час він не зводив очей із Піп.

Хассан трохи послабив краватку.

— Отже, містере Еппс, почнімо з вас? опишіть свою позицію.